

'Medea's kinderen': Milo Rau brengt true crime voor de meerwaardezoeker

Climax is de huiveringwekkend realistische scène waarin de kinderen vermoord worden. — © Michiel Devijver

Het ging er gezellig aan toe in NTGent: Milo Rau liet de moorden van Medea door kinderen naspelen. Het leverde gedurfd theater op.

RECENSIE THEATER

Floris Baeke

Vandaag om 04:00

MEDEA'S KINDEREN

Nog tot 21 april in NTGent, daarna op internationale tournee. Herneming in NTGent van 18 tot 20 oktober en op 13 en 14 februari 2025.

Een prikkelbare Peter Seynaeve heet ons welkom op de aftertalk van Medea's kinderen. Beginnen met het einde: een kunstgreep die hoort bij de tragedie.

“Ook al kennen we de afloop, toch blijven we tragedies opvoeren.” Dat geldt op het podium, maar helaas ook in de grimmige realiteit, verzekert afscheidnemend artistiek leider van NTGent Milo Rau ons. Het antieke Medeaverhaal — echtgenoot Jason laat Medea zitten voor een ander, waarop ze als wraak hun twee zonen vermoordt — combineert Rau conform zijn inmiddels roemruchte *modus operandi* met een moderne misdaad. Enter Geneviève Lhermitte (“Amandine” in het stuk), de Brusselse moeder die in 2007 haar vijf kinderen met een keukenmes dodelijk toetakelde.

Zwitsers lasagnetheater

Wie Rau kent, zal heel wat uit zijn dramaturgische trukendoos herkennen. Tragische taferelen uit het echte leven die eerst op videobeelden (door onder anderen Sien Eggers en Lien Wildemeersch) op het Oostendse strand worden nagespeeld, zien we daarna op scène door de kinderen gekopieerd. Zwitsers lasagnetheater, zeg maar: laag op laag, koelbloedig spel, uitspraken die terugkomen, metamopjes over zichzelf en knipogen naar de theaterwereld.

© Michiel Devijver

Na de re-enactements vraagt Seynaeve steeds aan de kinderen hoe het voelde. Zo probeert Rau via de kinderen dieper tot de catastrofe door te dringen. Climax is de huiveringwekkend realistische scène waarin vijf kinderen beurtelings gewurgd, gestoken en uiteindelijk de keel overgesneden worden. Je kijkt ernaar met een mengeling van afschuw en scepsis: het is technisch verbluffend en kruipt in de kleren — maar waarom? Voor Rau gaat het naar eigen zeggen niet om het uitbeelden van het geweld zelf, maar de diepere betekenis ervan. Welke betekenis? Dat menselijke gruwel van alle tijden is, dat er in elke mens geweld schuilt, zeker als hij afgewezen en eenzaam is?

De verstrengeling van de verhalen — Medea en Lhermitte — voegen in beide richtingen weinig toe. Het neemt niet weg dat Rau er met Medea's kinderen in geslaagd is een klassieke tot een moderne tragedie te verbouwen in zijn eigenzinnige stijl. Hij dwingt het publiek tot zelfondervraging over dood en liefde, en over wat het 'theater' als kunstvorm vermag. Als catharsis kan het prachtig gezongen 'Les Yeux de ma mère' van Arno tellen. "Ma mère, elle a quelque chose, quelque chose de dangereuse".

© Michiel Devijver